

фронт опозиция“) отцепилите се от отечественофронтовската коалиция БЗНС „Н. Петков“ и БРСДП(обединена), десните крила и групировки в Народния съюз „Звено“ и в останалия в ОФ БЗНС, Демократическата партия и наричаните терористични, нелегални, военnofaшистки организации „Център“, „Хан Крум“, „Неутрален офицер“, „Военна лига“.

Най-ранните писания за опозицията (по-точно срещу опозицията) са тези от 40-те и 50-те години и са излезли под перото на ръководни комунистически дейци и на верни на БКП земеделци. Те носят всички белези на злъчната, пристрастна, партийна публицистика. Такива са например: Васил Коларов. „Характеристика на опозицията като реакционна, противонародна и предателска сила. Критика на нейната платформа. Характеристика на отделните опозиционни групи. Лекция.“ (С., 1945, с. 26); Владимир Поптомов. „Новият политически курс на реакцията у нас“ („Ново време“, 1947, кн. 4); Владимир Топенчаров. „Историята ще мине покрай тях. Сборник статии.“ (С., 1947); Георги Трайков. „За народна власт, за социализъм. Избрани доклади, статии и речи. 1945-1951.“ (С., 1951). Споменавам тези публикации, защото те са показателни за факта, че епитетите, характеристиките и оценките за опозицията, дадени от комунистическата партия в процеса на борбата за политическото и физическото ликвидиране на опозицията, са почти изцяло възприети от българската социалистическа историография и присъстват в нея до 1989 г.

Това е особено видно в писаното за опозицията от професионалните историци в статии и книги, публикувани през първите двадесетина години след ликвидирането на опозицията¹. Всички автори догматично следват и натрапчиво повтарят комунистическите доктрини за опозицията на партийните водачи. Ето какво гласи една от типичните характеристики на опозицията:

„Явявайки се на повърхността като дребнобуржоазна демократия, по своята класова същност опозицията беше маскирана буржоазно-реставраторска сила. ... Свързана с фашизма и бившите политически режими, довели по време на свое-